

GÜNAHIN İNSAN HAYATINDAKİ ROLÜ: ANLAMI, ETKİLERİ VE ÖNLENMESİ

Bismillahirrahmanirrahim.

el-Hamdülillahi rabbil âlemin. Vesselatu vesselamu ala seyyidil evveline vel ahirin. Ve senedil aşikin Muhammedinil Mustafa ve âlihi ve sahibi ve men tebiahû bi ihsani ila yevmiddin.

Emma ba'd.

Peygamber *sallallahü aleyhi ve sellem* Efendimizin hadîs-i şerîflerden bir demet okumak, öğrenmek üzere cem olduk.

Konuşmamıza başlamadan önce Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin rûh-i pâkine, âcizâne, nâçizâne hediyeğimiz olsun diye ve cümle âlinin, etbainın, ahbabının ruhlarına ve hassetten sâdât ve meşayih-i turruk-u aliyyemizin ruhlarına ve âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerimizin, geçmişlerimizin ruhuna hediye olsun.

Bizim de dünya ve âhiret saadetine ermemizi vesile olsun diye bir Fâtiha ve on İhlâs-ı Şerîf, okuyalım, geçmişlerimizin ruhuna

hediye edelim, öyle başlayalım. Bugün 8 Rebi-
ülevvel. Rebiülevvel ayı Peygamber Efendi-
miz'in doğduğu aydır.

İki rivayet var hangi günde doğduğuna
dair. Birisi sekizi, birisi ise on ikisi. Onun için
mevlidi kutlayan mübarek şahıslar bir sene
onu, bir sene onu kutlarmış. Bu da hatırımızda
olsun. Bugün salât u selâmı Peygamber Efen-
dimiz'e çokça eyleyelim.

Bismillahirrahmanirrahim.

Enes *radiyallahu anhu*n Peygamber Efen-
dimiz'den rivayet ettiği Deylemî'nin Müs-
nedü'l-Firdevs adlı kitabında kaydettiği bir ha-
disle başlıyoruz:

a. Günah İşlemenin Dünya ve Ahiret Hayatına Zararları

الذَّنْبُ شُومٌ عَلَى غَيْرِ فَاعِلِهِ إِنَّ غَيْرَهُ ابْتُلِيَ بِهِ
وَإِنْ اغْتَابَهُ أَثِمَ وَإِنْ رَضِيَ بِهِ شَارَكَهُ

Günahla ilgili bir hadîs-i şerîf. Günah in-
sanın dünya ve âhirette büyük zararlara uğra-
masına sebep olan, yapılmaması gereken, Al-
lah'ın yasaklamış olduğu, Peygamber

Efendimiz'in yapmayın diye tembihlemiş olduğu şeyler.

Bunu yapan dünyada da zarar görür, âhirette de zarar görür. Çünkü İslâm insanlara hem dünya hem âhiret saadetini sağlamak için gönderilmiş bir dindir. Ve İslâm'ın emirleri insanın dünyada da âhirette de faydasınadır. İslâm'ın yasakladığı şeyler, insanların dünya ve âhirette zararınadır.

Günah işleyen hem dünyada hem âhirette zarar görür. Sevaplı işleri işleyen hem dünyada hem âhirette kar eder. Vücudu sıhhat bulur, başı dinç olur, kalbi şen olur.

Hanesi mâmur olur, beldesi mâmur olur. İş rast gider, iki cihanda aziz ve bahtiyar olur. Güle güle günah işleyen de ağlaya ağlaya burnundan fitil fitil gelir. Hem bu dünyada çok pişmanlık çeker, diz döver. Ah eder, vah eder. Keşke yapmasaydım ya. Ne diye nefsim uydum, şeytana uydum, diye kendi kendini helak eder. Vicdanını onu rahatsız eder.

Yaptığı iş ya kendisine zarar verir ya ruhuna zarar verir ya ailesine zarar verir. Ya toplumuna zarar verir. Her bakımdan zarara

uğrar. Günah, sadece işleyen insan için de tehlikeli kötü, fena ve zararlı olmakla kalmaz. Aynı zamanda öyle berbat bir şeydir ki başkalarına da zararı olur. Bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz onu anlatıyor.

Tabii günah işleyenin kendisine zararı var da bu belalı iş başkalarına da zararı olur. O zararı anlatıyor. Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz: “Günah; uğursuz bir şeydir, şom bir şeydir.” Berbattır kötüdür.

‘Alâ ğayri fâ‘ilihî. Yapana ceza getirir. Yapmayan öteki insanlar içinde şom bir şeydir. Uğursuz bir şeydir.

Neden uğursuz bir şeydir?

İn-ayyerahû’btüliye bi-hî. Adam günahı işleyen kimseyi ayıplarsa o günaha Allah onu inadına müptela eder. Ayıplayan kimse, ayıpladığı suçu bir gün gelir kendisi de işleme durumuna düşer. Bak sen misin ayıplayan bakalım.

Kendi başına geldiğinde kurtarabilecek misin kendini?

Allah onu günaha düşürür, o günaha işletir. Bir insan bir günahı işlemişse biraz da

böyle düşünsün. Acaba ben bir başkasına ayıpladım da mı Allah bana ceza olarak bu günahı işlettirdi? Bu günaha düşürdü. Korunamadım yani. Yapmak istemedim ama yine yaptım.

Acaba birisini mi ayıpladım, tepeden mi baktım birisine?

Günahkâr ayıpladım da mı başıma bu ceza, bu bela geldi diye düşünmesi lazım. Ayıplamaya gelmez, ayıplanmayacak. Şimdi şaşıracaksınız. Tabii günahkâr niye ayıplanmıyor falan diye. Sonra izah edeceğim, böyle bu kadar bıraktım. Ayıplarsa kendi başına gelir. Mesela Allah saklasın içki içen adamı ayıpladınız.

Tüh utanmaz herif! Kendisini tutamamış da çoluk çocuğunun parasını içkiye yatırıyor da içiyor da vah da tüh de bilmem ne. Ayıpladın, bir gün gelir, feleğini bir şaşırırsın. Sen de içersin. Başka bir günah ayıpladın. Bir gün gelir sen de yaparsın. Başka bir günah. Yapanı ayıpladın. Tüh dedin, bilmem ne dedin. Bir gün yaparsın. İkincisi:

Ve-in'iğtâbehû esime.

In'iğtâbehû esime. Gıybetini yaparsa o da günah olur.

“Falanca adam günah işlemiş duydun mu ya. Hiç olacak şey mi?”

“Vay be şöyle yapmış, böyle yapmış.”
“Tüh ya öyle mi yapmış hakikaten.” Gıybetini yapıyorlar. Yok adam ortada, onu çekiştiriyorlar. Eğer gıybetini yaparsa o da günah olur. Bu sefer gıybetini yapan kimse günaha girer.

Gıybet neydi?

Gıybet bir insanın gıyabında olmadığı zaman onun yaptığı, sahip olduğu kötü sıfatları, kötü işleri zikretmek. Hakikaten yapmış olduğu bir şey söylemek. Yapmamış olduğu bir şeyi yapmış gibi söylese iftira olur. İftira değil, yapmış söylemek bile doğru değil.

Yapılan şeyi bile söylemeyecek insan. Söylerse gıybet olur, günaha girer. Ayıplarsa Allah'ın hışmına uğrar, bir gün gelir o günahı kendisine de işlettirir.

Bak onu ayıplıyordun, kendini kurtarabildin mi?

Kendini kurtaramadın işte, bir daha böyle kibirli olma. Tepeden bakma filan diye. Üçüncüsü:

Ve-in-radiye bi-hî şârekehû. Günaha razı olursa, hoşnut olursa, memnun olursa, hoş görürse. Tamam ya yapmış. Ben olsam ben de yapardım. Ne varmış, gibi günaha razı olursa iyi ki yapmış derse o zaman sözle yapmış gibi günaha girer.

Ne var yani, ne tenkid ediyorsunuz?

Yapılabilir, falan derse, razı gelirse yapılan günaha; o zaman o günah işlemiş gibi ona ortak olur. İştirak etmiş olur. O halde ne yapacağız? Ayıplamak yok, söylemek yok, razı olmak yok. Yapsın canım; gençtir, çocuktur, delikanlıdır. Böyle şey yok. Küçüktür bırak amcası, dokunma. Kısa etek giydiriyorlar çocuklara, saçını açık gezdiriyorlar. Daha küçük diyorlar.

Kısa kollu giydiriyorlar, daha küçük diyorlar. Erkek çocuklara dışarıda abdestini boz bilmem ne filan diyor, o da eteğini kaldırıyor ve saire olmaz. Küçüğün avreti de büyüğün

avreti gibidir. Onun da sakınmayı öğrenmesi lazım.

Burada hoşuma gidiyor, kızlar oturup oynuyorlar. Hepsi başörtülü. Yani evcilik oynasalar, çadırın gölgesinde başörtülü. Onun saçını nâmahrem mi daha küçücük çocuk dört yaşında, beş yaşında. Değil ama alışıyor, öyle alışıyor. Tabii hâline geliyor, olmadığı zaman 'benim bir şeyim eksik' diyecek. O hâlde yetişecek. Bir çocuğun doğup da inga dediği zaman terbiyesinin sekizde beşi geçmiş olur. Sekizde üçü geriye kalmış olur, demişti bir profesör. Yani çocuğun yetişmesi, terbiyesi için sekiz çeşit tedbir var. Inga dediği zaman beşi geçmiş olur.

b. Helal ve Haram Ayrımının Farkında Olmak

Vakit gitmiş oluyor. Doğmadan evvel yapacaktın, gitti. Sen çocuğu haramla besle, ondan sonra onun terbiyesini yapacağım diye uğraş. Hayırlı evlat olsun diye um. Olmaz ki haramla oldu. Ondan sonra nikâh sahih değil. Zifaf sahih değil. Taam sahih değil, helal değil. Çocuk şimdi artık tabii eşkiyâ olacak.

Besmelesiz diyorlar ya... Elbette eşkıya olacak elbette pkk olur. Bizim bir sürü kardeşlerimiz var Kürt, canımız gibi başımızın tacı sevdiğimiz kardeşlerimiz var. Niye onlar olmuyor.

Asil aileden gelmiş, helal lokma yemiş. Gayet normal. Ötekiler niye böyle hırçın, hain, vuruyor, kırıyor? Kan döküyor Bir müslümanın bir damla kanı yere dökülmez. Müslümanın kanı yere döküldü mü bir müslüman bir müslümana silah kaldırıp da birisini öldürdü mü ebedî cehennemde yanacak.

Niye ıslah olmuyor, niye kafasına girmiyor, niye dönmüyor?

Zaten haram lokma ile hâsıl oldu da nikâhla hâsıl olmadı da nikâhı sahih değil de. Veya anası mü'min değil, babası mü'min değil. Yani mü'minim der de bayramdan bayrama camiye gelir de bin türlü laf söyler. İnsan bin defa imandan çıkıp gider.

Bugün “Ben mü'minim.” diyen, “Sen kâfirsin, mü'min değilsin.” dediğin zaman kızan birçok insan var. Kızan, kendisini müslüman sanan birçok insan vardır ki söylediği

sözler dolayısıyla imanı zedelenmiştir, imandan çıkmıştır.

Çünkü dini bilmiyor, neyin helal neyin haram, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyor. İleri geri konuşuyor. Bir misal; birisinin aleyhinde konuşmuş vaiz. Camiden çıkmışlar Hacı Bayram Camii'nden iki kişi. Onun aleyhinde diye konuştu diye kızmış hacılardan bir tanesi, yaşlılardan.

Ötekisi de ya demiş ne kızılıyorsun?

Haklı vaiz efendi. Doğru söyledi, o adam hakikaten fenaydı demiş.

Sus, ben o adam için cehenneme bile girerim demiş. Yani sevdiği bir adamın aleyhinde konuşmuş vaiz de. Sus, diyor.

Sen cehennemi o kadar kolay mı zannediyorsun?

Elin adamı için cehenneme girecek, babasının oğlu değil. Hiçbir şeyini bilmez, soyunu bilmez, sopunu bilmez, kafasını bilmez. Kalbini bilmez. Kusurlu ise kusurunu söylerler. Laf söyletmiyor. O adam için cehenneme bile girecekmiş.

Bu adamın hali ne oluyor. Yani bu kadar şuuruz insanlar. Bir hacı efendi bizi Boğaziçi'nde bir yere götürdü hocamızla beraber. Misafir olarak gittik. Bahçesinde 70 yaşında hacı efendi.

Aklımdan hiç gitmiyor. Dedi ki, hocam güzel bir yer değil mi? Maşaallah, güzel, dedi hocamız ciddi bir şekilde. Bizim torunlar kız arkadaşlarını alırlar, gelirler buraya, eğlenirler, dedi. Ne de olsa gençlik, yapacaklar tabii, dedi. Hacı kendisi. Kız arkadaşları ile torun delikanlılar geleceklermiş. Kızlı erkekli geliyorlarmış, orada eğleniyorlarmış.

Tabii yapacaklarmış, yaparlarmış, normalmiş. Çünkü delikanlılarmış, gençlikmiş. Demek ki kendisi de yaptı gençliğinde. Yaptı ki hoş görüyor. Yani günaha razı olmayacak. Günahkârı da ayıplamayacak. Bu işin dedikodusunu da bırakacak. Lafı da söylemeyecek, oradan oraya. Lafı üretmeyecek, kapatacak, pisliğin üstüne toprak örtecek. Kalacak, yani açıkta bırakmayacak bir şeyi. Konuşacaksan zikrullahtan konuş, ilimden, irfandan konuş.

c. Müminin Günahkara Karşı Tavrı Nasıl Olmalıdır

Kötü şeyi ne malzeme yapıyorsun? Sayılı nefeslerini niye boş yere harcıyorsun? O hâlde müminin günahkâra karşı tavrı ne olmalı?

Razı olamıyor. Gıybet edemiyor, aleyhinde konuşamıyor. Ayıplayamıyor ne yapacak. Acıyacak. Günahkâra acıyacak, günahkârı günahından döndürmeye var gücüyle çalışacak. Gece gündüz çalışacak. Günahı yok etmeye çalışacak, sözünü bile etmeyecek.

Yok farz edecek. Hani ilerici gazeteler müslümanların hiçbir şeyini yazmıyorlar yokmuş gibi. Mahsustan yazmıyor yani, sayfasını bile harcamıyor, onun gibi. Günahı bahsetmeyecek, günahkâra acıyacak. Bu kardeşim bu kafayla gidersek cehenneme düşer, yazık yazar. Şunu kurtarayım, diyecek.

Bu kafayla giderse uçurumdan yuvarlanır, parça parça olur. Şunu uçuruma yuvarlattırmayayım, kurtarayım, diyecek. Evet, bilecek ki şeytan ve nefis var. İnsana günah işlettiriyor. Yapmasa daha iyi ama ben de kendi kendime nice nice hatalarım var, yenemiyorum.

Nefsini yenmesi kolay değil insanın. Yardımcı olayım şu kardeşime, diyecek. Döndürmeye çalışacak.

Hem acıyacak hem gúnahtan döndürmeye çalışacak. Adam dönmeyip de ısrar ederse de engellemeye de çalışacak. Emr-i mâruf ve nehy-i münker var İslâm'da.

Nehy-i münker ne demek. Suçu, günahı yaptırmamak demek. Adamın elinde içki şişesinin gördün. İçki içmeye gidiyor, şişeyi kıracaksın, diyor İmam Gazâlî. Hiç inmeyeceksin öyle, müsaade etmek ne yaparsa hürriyet İslâm'da yok. İslâm demokrasi mi? Değil, İslâm İslâm'dır.

İslâm'ın özelliği başka sistemlerde olmayan özelliiktir. İslâm başkadır. İslâm hürriyet değildir, hakka hürriyet vardır. Bâtılı engelleme vardır. Aslında demokrasilerde de hürriyet tam yoktur. Adam istediği yere park edemez, istediği zaman bağıramaz. İstediği iş yapamaz, ceza yağar kafasına.

Almanya'da hürriyet var mı?

Türkiye'nin onda biri hürriyet yoktur Almanya'da. Kıpırdamazsın, hapisane rejimi gibidir.

Amerika'da hürriyet var mı?

Yoktur. İslâm'da da hürriyet yoktur. Hakka serbestlik vardır, hakkın hâkimiyeti vardır. Bâtıla engel vardır, bâtılı yaptırmamak vardır.

Emr-i mâruf vardır, nehy-i münker vardır. Yani kötülüğü ben istersem yaparım, paramla aldım. Sen ne karışıyorsun, diyemez. Paranla da alsan yapamazsın. Günah işleyemezsin, mala zarar veremezsin, kendine zarar veremezsin. Kendi canına kıyamazsın, malını kendin telef edemezsin. İslâm ceza yazar yani. Kendi malını adam çekti.

Kurşunla kendi hayvanını öldürdü. Sana ne, kendi hayvanımı öldürüyorum. Silah denemesi yapıyorum. Kadı efendinin eline geçerse onu cezalandırır, hapse bile tıkar. Çünkü İslâm'da mal da önemlidir. Şeref de önemlidir, şahsiyet de önemlidir. Ama bazı şeylere de hiç hürriyet yok. İçki haramdır. Yasaktır içki, içemezsin, serbest değildir.

Zina haramdır, yan baksan cezayı yersin. Bakışından bile günaha girersin ve cezayı yersin. Ama günahların yasak olması da İslâm'dan. Yerli yerindedir hepsi, güzeldir. İyi ki yasaklanmıştır. Sevaplı işlerin emredilmesi meşakkatli de olsa, zahmetli de olsa sonunda cihat gibi ölmek bile olsa o da güzeldir. İslâm dininin emirleri, sevapları da güzeldir, günahların yasaklanması da güzeldir. Hepsi yerli yerindedir. Ne etmişse güzel etmiş Mevlâ'mız. Her hükmü güzeldir. Onun için bir insan Allah'ın kendi Rabbi olduğunu bilip ona bağlanırsa, İslâm'ı din olarak benimserse, Muhammed Mustafa *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın elçisidir.

Peygamberimdir, başımın tacıdır, diye benimserse, her hükmüne razı olursa işte mü'min budur. Her hükmüne razı olacak. Hoş bir şey olduğu zaman razı olup, hoşuna gitmeyen bir şey olduğu zaman itiraz eden insan bir yere bağlı değildir. Derviş'ten misal verelim, hocası güzel şey söylediği zaman tamam, ziyafete gidildiği zaman tamam. Keyifli işte tamam.

Meşakkatli bir şey söylediği zaman, yok hayır. Derviş değildir, Müslüman tamam güzel.

Şu iyi, bu iyi de şuna gelemem. Günde beş vakit namaz çok. Sabah namazında kalkmasak da yatsı namazını kılmasak da haftada bir yapsak da vesaire. Bu adam müslüman değildir.

Allah'ın her hükmüne razı olacak. Sabahına, gecesine, gündüzüne, acısına, tatlısına, tuzlusuna, ekşisine. Hoşuna gitse de hoşuna gitmese de.

Fil mekrehi vel menşatı. Neşeli zamanında da gamlı, kederli zamanında da bağlı olan hakiki bağlıdır. Ötekisi sahtekârdır. Onun için evliyâlardan birisi müritleri üçe ayırmış. Birisi mürîd-i mutlak, mutlaka tam manası ile mürit. Hiç itiraz etmiyor. İkincisi mürîd-i mecâzî. Yani mürit deniliyor da adı mürit, müritten sayılıyor.

Ama mürit filan değil, kendi nefsinin, keyfinin peşinde. Kendi nefesine aykırı bir şey oldu mu hoca, hacı baba, Kur'an, hadis, sünnet, şeriat tanımaz.

O zaman bu mürit değil aslında. Bir de mürîd-i mürted var diyor. Tabir onun, hoşuna gitmeyen bir şey gördün mü bırakıp gidiyor. Hani sen ahd etmiştin, söz vermiştin?

Hocaya el tutup, intisap etmenin bir beyat olduğunu, söz vermek olduğunu birçok kimse bilmiyor. Hâlbuki ananemiz, töremiz ilk zamanlardan günümüze kadar müridin tarikata giriş merasiminde bu âyet-i kerîme okunuyor:

d. Mürşide Biat Eden Allah Rasulüne Biat Eder

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ
أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

Sen bana beyat ediyorsun ama dikkat et bu Peygamber Efendimiz'e beyat gibidir. Peygamber Efendimiz'e biat etmek, Allah'a biat etmek demektir çünkü onun elçisidir.

Mürşide biat etmek, Peygamber Efendimiz'e biat etmek demektir. Çünkü o makamın vârisidir. Makâm-ı irşât, makâm-ı risâletin ondan sonraki devamıdır. Bu ahde Sadık olması lazım.

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

Ahdini bozan insan sorgu suale, mesuliyete düşer. Vebale düşer, diye o âyet-i kerîme okunuyor. Milletın bundan haberi yok. Bizim koca koca eski dervişler çıkardılar. Beyat var, intisap var, iktida var filan diye. Yok, böyle bir şey. Böyle bir taksir yeni çıktı. Şeyhe beyat etti mi beyattır. İntisap da mensup olmak demek. Ona mensup olmak manasına gelir.

Söz vermek beyattır. Ona olan duruma, bağlılığına intisap derler. İntisap ayrıymış, beyat ayrıymış. Peki, o zaman hangisinin sözünü dinleyecek şeyhi, bir şey söyledi. Öyle bir şey söyledi. Kimin sözünü dinleyecek. Din âliminin sözünü mü şey yapacak, dünya ehlinin sözünü mü dinleyecek? İkili şey olmaz ki iki tane yere bağlılık olmaz. Sonradan uydurulmuş izahlar.

İmama ihtida vardır. İhtida edilir, namazdan sonra bozular. Gibi böyle şeyler çıkartıyorlar, öyle şey yoktur. Şimdi demek ki bu birinci hadîs-i şerîfi okuduk. Günahı işlemeyeceğiz, azmedeceğiz. Şeytana, nefse uymayacağız. Günah işleyenin karşısındaki tavrımız da

acıyacağız adama. Çünkü biz de ahım şahım insanlar değiliz. Bizim de kusurlarımız vardır.

Allah bizim her şeyimizi biliyor. Kendi başımıza olduğumuz zaman, halkın bilmediği zaman, gençliğimizde, yaşlılığımızda bilerek bilmeyerek yapılmış, nefesine yenilerek yapılmış hataları vardır insanların. O halde acıyacak gúnahkâra. Gúnahı ortadan kaldırmaya çalışacak. Gúnahkârın gúnahı işlemekten kurtulmasına yardımcı olmaya çalışacak.

Onu ayıplamayacak. Onun gıybetini yapmayacak. Başkalarına dedikodusunu yaymayacak. Ve yaptığı işe de razı olmayacak, pasif kalmayacak onun karşısında. Yaparsa yapsın, boş ver, yürü git. Öyle şey de yok. Razı da olmayacak, memnun da olmayacak. Müdafaa da etmeyecek. Kimisi de ‘Ömründe bir defa yapsa ne olur?’ diyor. İç bir kadeh, yak bir sigara. İy ama bir lokması bile olsa. Haram? Bizim fakültede bir yamuk kafalı profesör vardı.

Bizimle múnakařa ediyor. Biz diyoruz ki içki haram, tabii kendisi içkici. ben Ramazan Bayramı’nda arkadaşımı ziyarete gittim, diyor.

Bayram günü, tebrikleşmeye gittim. O da çıkarttı bana bir kadeh likör ikram etti bayram gününde. Tebrikleşmeye gitmişim. Onu da mı içmeyeceğim, diyor. Güya bizi kısıktırak bağlayacak. Yani hazır bayram gününde artık arkadaşlığı, muhabbeti bozulmasın. O zaman sen bilirsin, diyeceğimizi falan mı sanıyor, ne yapıyor. Dedik ki, bunun bir damlası olsa haram. Sunması bile haram, taşınması bile haram. Ondan sarhoş olmuyorum. Sarhoş olmasan bile haram. Yalasa bile yok.

Taşınması yok, sunması yok, sundurması yok. Satması yok. Alması yok, yapması yok. İhmali yok, yasak işte bu. Anlatamadık, iki tane de masondu galiba. Tabii merasimlerini bilmiyoruz, vesikalarını görmedik. Evimize de almadık ama birisinin mason locasının olduğunu öğrendik. Sonradan da azılı olduğu çıktı ortaya. Birisi o, ötekisi de...

Oradan alışkın içkiye, ne olur Ramazan Bayramı'nda bir kadeh likör içsem, diyor. Daha beter olur, mübarek Ramazan'dan çıkmışsın. Ondan sonra içki içip, bayramda başlıyor daha günaha. E kafası profesör, kafası normal çalışmıyor; dini anlayamıyor.

e. Namusu ve Şerefi Mal İle Korumak

Kısa bir hadîs-i şerîf. Hatîb-i Bağdâdî rivayet eylemiş. Haysiyet, şeref ve namuslarınızı korumak için malınızla biraz masraf yapın. Malınızla şerefınızı koruyun. Şerefınızı malınızla savunun. İrzinizi, şerefınızı savunun, diyor Peygamber Efendimiz.

Şimdi bunun mânâsı nedir?

Bazı insanlar parayı verdin mi susar. Parayı verdin mi ağzını kapatır, bir şey yapmaz. Sana karşı bir manasız düşmanlığı vardır. Haklı değil, mâkul değil. Sen ona bir şey yapmamışsın. Onun aleyhinde bir şey yapmamışsın. Bunun çaresi biraz hediye alırsın, gönderirsin vesaire vesaire... Yavaş yavaş... Başka çaresi yok.

Hediyeleşin, başka çaresi yok. Belki vardır. Büyüklerimizin vardır da laf gelimi söylüyoruz. Hediye alırsın, gönlü yumuşatır. Demek ki alevî bütçemizden, şahsî bütçemizden para ayıracağız. Dostlara insan seve seve veriyor da hediyeyi biraz da böyle yamuk heriflere, aleyhteki heriflere de biraz bir şeyler veriliyor.

Peygamber Efendimiz'in zamanında zekâtın bir kısmı zümresine veriliyordu. Yani kalpleri İslâm'a ısınsın diye. Henüz daha müslüman değil ama veriliyor, o da görüyor onu. O zaman yumuşuyor. Peygamber Efendimiz Huneyn gazasından kazanılan ganimetlerin büyük çoğunluğunu Mekke'dekilere verdi.

Mekkeli müslümanlara verdi. Bir dedikodu başladı, Peygamber Efendimiz kendi hemşehrilerini tutuyor, diyenler oldu. Tabii dinden, imandan çıktı.

Bu laf söylenir mi?

Peygamber Efendimiz bölgecilik mi yapacak, kavmiyetçilik mi yapacak, şehircilik mi yapacak, hemşehricilik mi yapacak? Kendi tarafını tutuyor. Bak Mekkelilere daha çok ganimet verdi, diyenler çıktı. Biz eskiden beri müslümanız. Bedir harbini gördük, Uhud harbini gördük. Mekke ve Medine'de ne meşakkatler çektik.

Bize ganimet az veriliyor da bunlara daha çok veriliyor falan. Peygamber Efendimiz bu dedikoduları duydu. Onun üzerine çok tesirli

dokunaklı bir hutbe îrâd etti. Ortaya çıktı dedi ki:

Ey Medineliler, onlara mal verdim. Size kendimi ayırdım. Sizinleyim ben, dedi. Medine'ye dönüyorum. Razi değil misiniz buna, dedi. Niye Mekkelilere daha çok para vermişti. Yeni müslüman oldukları için. Mağlubiyetin sıkıntıları vardı üstlerinde. Mekke fethedilmiş, müslümanlar ezmişler. Galip gelmişler, yıllar yılı yaptıkları mücadele bitmiş.

Bu mücadelenin sonunda yenik düşmüşler. İçlerinde bazı sıkıntılar var, problemler var. Kılıcın zoruyla müslüman olanlar oldu kesilmemek için. Kâbe'ye sığınanlar oldu. Eman verilmiş kimselerin konaklarında sığınanlar oldu.

Onların henüz daha içlerindeki problemler bitmemiş. Onlara çok çok verdi, kocaman kocaman verdi. Parayı görünce, malı görünce, hediye görünce yumuşadılar.

Peygamber Efendimiz verdiği zaman öyle bizim gibi kıt kıt vermiyor. Vermesinin bir misalini her zaman anlatıyorum. Bir koyun sürüsü getirilmiş. Beytülmalin koyun sürüsü. Koyunlar

besili, yünleri güzel, harika bir sürü. Bedevînin birisi, müslüman gelmiş Peygamber Efendimiz'in yanına. Şöyle sürüye bakmış.

Aman dedi yâ Resûlallah ne kadar güzel bir sürü bu, dedi. Yağlı yağlı koyunlar, besili besili böyle bir sürü. Hoşuna gitti. Adamlar bir bakışta maldan anlıyor. Siz hangi araba daha güzel anlarsınız, çocuklar bile anlıyor. Baktım bir gün bize gazete okunsun diye gazeteleri getirmişler, haberleri inceleyelim diye çocuğun birisi hemen gazeteyi aldı.

Elinde makas. Ne yapıyorsun, dedim. Orada baş sayfada bir otomobil. Yirmibirinci yüzyıl otomobili diye meziyetlediler. Hemen onu makaslıyor. Bunun öteki otomobillerden ne farkı var, dedim. Anlıyor çocuk. Koleksiyonu var, otomobil koleksiyonları var. 30 tane otomobili masanın üstüne diziyor seç bakalım bir tanesini, diyor. Mercedes 300'ü seçiyor.

Tabii sürüyü anladı. Ne güzel bir sürü, dedi.

Peygamber Efendimiz de buyurmuş ki çok mu beğendin?

Çok güzel bir sürü Yâ Resûlallah, çok beğendim.

Al öyleyse senin olsun.

Hepsini mi Yâ Resûlallah?

Evet, hepsini al. Hepsi senin olsun.

Şaka değil, hepsini verdi Peygamber Efendimiz. Sürüyü aldı, yanında koca bir sürü ile kabilesine gümbür gümbür gürültüyle, tozu toprağı katarak gitti. Sabahleyin kabileden gidince adam akşamleyin sürüyle geldi. Kabile hepsi ayağa kalktılar. Ne bu böyle, dediler.

Dedi ki Muhammed Mustafa'nın yanına gittim, fakirlikten korkmayan bir insanın verişi ile veriyor. Hediye verdiği zaman, bağış verdiği zaman, ihsanda bulunduğu zaman fakirlikten korkmayan bir insanın verişi ile veriyor dedi. Ya öyle mi, bilmem ne, sansasyon diyoruz ya. Büyük bir olay oldu mu ondan sonra bütün kabile geldi müslüman oldu. Bir koyun sürüsüne bütün kabilenin müslüman olması...

Kim kârlı?

Peygamber Efendimiz kârlı her bakımdan. Cömertlik ettiği için kârlı. Ötekileri

müslümanlığa çektiği için kârlı. Biz bu sistemi pek uygulayamıyoruz. Ben şahsen belki kendim uygulayamıyorum, bilemiyorum, vakit bulamıyorum. Veya bahane işte hepsi.

Biraz bütçemizden ayırıp, fasıl ayırıp etrafımızdaki insanlardan gönlünü çekebileceğimiz insanların gönlünü kazanacak veya çenesi şerli olan insanların şerrini engelleyecek bir şeyler yapmaya çalışmak lazım. Her şeyini sertlikle olmayacak da bazı şeyler böyle yumuşaklıkla olacak. Olur mu olmaz mı bilmiyoruz.

Evvelki senelerde Peygamber Efendimiz'in mevlidi için Diyanet İşleri Başkanlığı bir merasim tertiplemiş, Kutlu Doğum Haftası diye. Sekiz on profesöre konferans teklif etmişler, konuşmalar. Bizi de birisi düşünmüş, sağ olsun. Sen de konuş, dedi.

Bana da konferans vermek çok zor geliyor. Vaaz kolay geliyor da konferans soğuk geliyor, sevmiyorum. Ama sıkıştırdı beni, çok ısrar etti. Ben de peki, dedim. Şimdi ne konuyu konuşacağız.

Bir konu verdi. Biz ona biraz evirip çevirip hazırlanalım derken gazetelerde bir baktık

ki “Esad Coşan şu konuyu konuşacak. Falanca şu konuyu konuşacak.” Hiç ilgisi olmayan başka bir şey. Ben gazete okumasam elime dosya yazacağım, oraya gideceğim. Hiç habirim olmayan bir konuyla karşı karşıya kalacağım. Sil baştan biz yeniden hazırlandık konferansa.

Gittik konferans salonuna, bir oturumda şakır şakır yağmur yağıyor. Tıklım tıklım salonlar dolu. Ben konuşmacıyım, zor yer buluyorum. Aralarından kalabalığı geçeceğim diye sahneye biraz geç çıktık. Oturduk yerimize.

Dört tane konuşmacı, bir de başkan, oturum başkanı. Oturum başkanının ne lüzumu var. Bunlar profesör. Panel değil, *discussion* değil. Münakaşa değil. Herkes tebliğini verip, çıkıp gidiyor yani. Ayrıca bir yönetici başkanı lüzum yok ama tertipte bir hata var.

Tutmuşlar bir üniversitenin başörtü düşmanı rektörünü Diyanet İşleri Başkanlığı tertip ettiği toplantıda bizim başımıza getirmiş, oturum başkanı yapmış. Herkes konuştu, en son konuşma da bizimki idi. Biz de konuştuk ama biraz zülfüyâre dokunduk biz. Konuştuğumuz şeylerde arada müdahale oldu. Kesin, vesaire

gibi şeyler oldu. Neyse biz konuşmayı bitirdik, fakat salon protestoya kalktı.

Rektöre yazıları hazırlamışlar. Başörtü düşmanlığından dolayı epeyce bir terlettiler falan. Şimdi bu olayı şu bakımdan anlatıyorum. Diyanet İşleri Başkanlığı bunu tutmuş Peygamber Efendimiz'in mevlidi ile ilgili bir toplantıda oturum başkanı yapmış.

Neden yaptı?

Herhalde onun gönlünü yavaş yavaş kazanayım diye düşündü. Belki yumuşatmak için düşündü. Öyle düşündüyse o da bir taktik. Düşünülebilir, olabilir. Bizimkiler de çok canları yanmış; başörtülüler, sakallar... Onlar da orada ele geçirmişler. Protesto, pankartlar, bağırımlar, salonda. Kıyamet koptu falan, ben zaten konuşmadan sucuk gibi terlemişim. Arka tarafta terlerimi siliyorum, kıyafetimi giymeye çalışıyorum.

Arka tarafta şakır şakır bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Profesörün bir tanesi de gelmiş, bunları siz susturun, çıkın, susturun, diyor. Ben konuşturmadım ki ben

susturayım. Bundan sonra bir daha bizi Kutlu Doğum Haftasına çağırmadılar.

Tabii bunu neden anlattık. Öyle başörtü düşmanı bir profesörü çağırılmışlar. Bir de başkan yapmışlar. Devenin Ukdesi diye bir şiiri vardır Mehmet Akif'in. Deve tabii yük taşımış ömrü boyunca. İhtiyarlamış, ölecek. Deveci de başına gelmiş, hakkını helal et diye yalvarıyor buna. Deveye seni çok kamçıladım, dövdüm, ağır yük yüklettim.

Çok sıkıntılar çektirttim, artık ayrılıyoruz. Hakkını helal et falan gibilerden, helalleşiyor deveci devesi ile. Deve demiş ki; tamam kamçıladın, affettim, ağır yük yükledin, affettim. Şunu yaptın, affettim, bunu yaptın, affettim. Aç bıraktın, susuz bıraktın, meşakkat çektirdin. Affettim, affettim. Ama bir şeyi asla affetmeyeceğim demiş. Yakanı o konuda bırakmayacağım.

Nedir o?

Develik hakkını inkâr ettin. Bize bir merkebi serdar ettin, demiş. Kervanın önünde eşek oluyor ya, develik hakkını inkâr ettin bize. Onu affetmeyeceğim, falan demiş. Şimdi

işin şaka tarafı bir tarafa parayı bazen sevmediğimiz insanlara da çenesi kapansın diye, kötü şey söylemesin diye, bazen ümit ettiğimiz insanlara da eh belki yola gelir, kalbi ısınır temennisiyle vermek lazım.

Korkuyor çünkü yani hu çeken insanlar demek, onlar için mesela çok korkunç bir şey oluyor. Yanaşamıyor. Sonra geliyor, konuşuyoruz falan ya biz başka türlü tanıdık. Biz gökten inmedik, işte sizin gibi benî Âdemiz.

Aynı memleketin çocuklarıyız, tanımıyorlar. Tanımalarına vesile olur ziyaretler. Görüşmeler iyidir diye düşünülebilir. Bu bakımdan biraz daha yumuşak olmak Ben demin tam lafı oraya kadar getirdim, söyleyemedim. Çünkü gelişmelerin iç yüzünü de uzak bir şehirde olduğum için iyi bilmiyorum.

Acaba bazı insanlara sabırla, kötülüğüne karşı daima iyilik yaparak, İslâm'a karşı olan biri, acaba yavaş yavaş İslâm'a ısınmaz mı?

Bu muhalif profesörler yavaş yavaş muhafız profesör haline gelemez mi?

Düşmanlar bir zaman dost olamazlar mı bilmiyoruz. Şahsa göre değişebilir.

Allah için sevmek de var, Allah için buğz etmek de var. Doğrusu biz tanımadığımız bazı insanlara buğz ediyoruz.

Neden?

Hâlini beğenmediğimiz, sözünü beğenmediğimiz, icraatını beğenmediğimiz için buğz ediyoruz. Bize bir zararı olmasa bile. Ve bazı insanı da uzaktan uzağa seviyoruz. Neden?

Çünkü güzel şeyler yapmış. Tanımıyoruz ama bir hayranlık, bir sevgi duyabiliyoruz.

ذِكْرُ اللَّهِ شِفَاءُ الْقُلُوبِ

Deylemî'nin Enes *radiyallahu anhd*en getirdiği bir rivayet.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki; Allah'ı zikretmek gönlün şifasıdır. Kalbin şifasıdır.

Kalpler hastalanır. Kalbin hastalıkları kötü huylardır. İnançsızlıklardır şeklerdir, şüphelerdir Vesveselerdir. Bunların şifası ne ile olacak? Zikrullahla.

Kim söylüyor bu şifayı? Bu ilacı kim tavsiye ediyor?

Peygamber Efendimiz. Biz sonradan zümrecilik yapıp da kendimiz ortaya atmış değiliz. Biz bunları okuduğumuz için büyüklerimiz, zikrullahı bir vazife olarak tavsiye etmişler. Onun için mü'minin elinde tesbihi olmalı. Dilinde, kalbinde zikri olmalı ki kalbi şifa bulsun.

Dünyası, ahireti mâmur olsun. Dün anlattığımız prensip: *yâd kerddi*. Yani zikir yapmak, burada hadîsi şerîf olarak karşımıza çıktı. Abdülhâlik-i Gücdüvânî Efendimiz bir prensip olarak prensipler için de onu zikrederken kendisi bir şey yapmıyor, işte bir şeyi anlamak çok önemli muhterem kardeşlerim.

Bizim bu zamane insanları bizim din büyüklerimizi tanıyamıyor. Mezhep imamımızın aleyhine konuşuyor, itikat imamımızın aleyhine konuşuyor. Büyük mürşitlerimizin aleyhinde konuşuyor.

Neden?

Tanıyamıyor onları. Bunlar bi'datçı İslâm'da yok. Bunlar yalan yanlış falan gibi bir kanaat içinde oluyor. Gerçek müslümanlık onları inkâr etmiş falan sanıyor. Kitap yazıyor

adamlar. Has müslümanı kendisi sanıyor. İmâm-ı Âzam aleyhine kitap yazıyor.

Veya yazdığı kitabın önsözüne 80 sayfa önsöz döşeniyor. Bizim halkımızın hürmet ettiği bütün din büyüklerinizin aleyhinde çalışıyor. Hem kitap din kitabı, tasavvuf kitabı. Hem önsözü 80 sayfa. Bombardıman bizim büyüklerimize.

Neden?

Suizan ediyor. Bu âlimlerin İslâm'ı iyi bilmediğini sanıyor. Hâlbuki âlimler hadisleri, âyetleri çok güzel öğrenmişler, çok güzel hazmetmişler. Çok güzel yaşamışlar, çok ince elekten geçirmişler. İnce kaideler koymuşlar. Onlardan haberdar olmadığı için anlayamıyor. Nerede bir araba tamircisi, nerede bir elektronik cihazın tamircisi.

Nerede bir demirin kaynakçısı, nerede ince bir işin ustası. İkisi birbirinden çok ayrı çok ince şey. Onu bilemedikleri için uzaktan, aleyhte konuşuyorlar. Bilmedikleri için yani İslâm'ı iyi bilmedikleri için. Dış ölçüleri ile ilk görünen hatlarıyla tanıdıkları için,

derinlemesine tanımadıkları için oluyor. Tabii o tenkit ettikleri şahısların ayağının tozu olmazlar.

Onların bilgilerinin yanında bu adamların, tenkit edenlerin bilgisi avuç içi kadar. Vardı böyle radikal müslümanlardan haftalık, aylık dergi çıkartan falan. Kendi kendine kalem eline alıp, sağa sola çatan, bize çatan. Arapça bilmez. Dinî tahsili yok. Radikal müslüman diye çıkmış ortaya. Hürriyet gazetesi müslümanların en iyi münevverlerinden filan diye takdim ediyor. Ona buna veryansın edip gidiyor. Farzları inkâr ediyor.

Kur'ân-ı Kerîm'de olan şeyleri inkâr ediyor. Hadîs-i şerîfleri inkâr ediyor. Eğer bir plan, program gereği değilse çok büyük bir cahillik yapmış oluyor. *Yâd kerd*, zikretmek, zikir yapmak bir prensip. Burada da zikrullah diye hadîs-i şerîf. Bir de *bâz geşt* prensibi var. Bizim Türkçe'de vaz kelimesi var.

Bâz da oradan gelme, mesela vaz geç diyoruz ya *bâz* işte o. *Bâz geşt*, geri dönme, tekrar tekrar dönmek demek. *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*, diyecek.

Ne demek yani bu?

Yâ Rabbi benim muradım, maksudum sensin. Ben senin rızanı talep ediyorum Yani amacım senin rızanı elde etmek. Maksudum sensin, hedefim sensin, muradım sensin. Yaptığım bu işi onun için yapıyorum.

Niye bu sözü kendi kendine söylettiriyor büyüklerimiz? Bu söz önemli olduğu için kendisi de tekrar tekrar, söyleye söyleye mi diyeceğiz. Kendi kendine telkin olsun, kafasına iyice yerleştiresin. Aykırı işlerini böyle söyleyerek düzeltsin diye. Yani zikir yapıyor, yapıyor, yapıyor, arada duruyor. *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*, diyor.

Aynı Fikri tekrar tekrar söylüyor. *Bâz* geçtten döne döne aynı şeyi söylüyor. Aynı fikri tekrar ediyor, söylüyor. Bunun sebebi şudur:

Bütün ibadetlerin kabul olmasının birinci şartı ihlastır. İhlaslı olmayan ibadeti Allah kabul etmiyor. Şirk koşulursa kabul etmiyor. Amaçlar çatallaşır karışırsa, karmaşık amaçlı şeyleri kabul etmiyor. Hâlis muhlis Allah rızası için yapılan ibadeti kabul ediyor.

Bu da niyetle ifade ediliyor. Niyeti çok net ve belirgin olsun diye bizim dinimizde her ibadetin başında niyet sözle ifade edilir. “Niyet ettim öğle namazının dört rekât sünnetini kılmak için kibleye döndüm.” Dört rekât kılmaya niyet ettim. Uydum Kur’an’a. Allah-u ekber diye söylettiriyor bu sözü.

Neden?

Bu sözü söylerken meseleyi zihninde iyice bir daha hatırlasın diye. “Yâ Rabbi, yarın senin rızan için oruç tutmaya niyet ettim.” diye söylettiriyor, niyetin sözde ifadesi işini sağlama bağlamak içindir. Herkes bu işi garantili yapsın diyedir.

Zikirde de ikide bir *bâz geşt* büyük bir prensip olarak karşımıza ne için çıkıyor?

Zihinler başka şeye kaymasın. Ana amaç unutulmasın diye zikri yapıyorsun.

Niye yapıyorsun?

Allah rızası için. Allah'ın rızasına ermek için, Allah'ı bulmak için. Allah'a ermek için yapıyorsun. İkide bir bunu hatırlıyorsun, amacını tazeliyorsun. Niyetini tazelemiş oluyorsun. Bu

büyük bir prensip oluyor ve her işimizin ana prensibi bu.

f. İşleri Menfaat İçin Değil Allah Rızası İçin Yapmak

Mesela birçok büyük firma var. Yurt yapıyor, kütüphane yapıyor, hastane yapıyor. Hastanenin bir bölümünü yapıyor, önüne levhasına koyuyor. Soruyorsun niye yapıyorsun bunları. “Zaten reklama şu kadar para ayırıyorum. Ayrıca hayır yaptığın zaman, devlet yaptığım hayırdan vergiyi düşüyor. Binaenaleyh bu da hem reklam oluyor.” diyor.

Hem vergiden düştüğü için çok vergi vermiş olacağıma çok hayır yapmış oluyorum. Daha iyi bir şey oluyor, adım her yerde sabit kalmış oluyor. Onun için yapıyorum, falan gibi sözler söyleyebiliyorlar. Hâlbuki niyet ne olacak? Reklam olmayacak. Niyet kazanç olmayacak. Niyet şöhret olmayacak. Niyet menfaat olmayacak.

Sırf Allah rızası için olacak. Yapılan işin sırf Allah rızası için olmasını sağlamak için zikir esnasında dönüp dönüp söylenen cümle bu. *Bâz geşt prensibi. Yani İlâhî ente maksûdî*

ve rıdâke matlûbî, diyecek. Kerâmet de olmayacak dervişin amacı.

“Yâ Rabbi, müsaade eyle, kerâmet ehli olayım. Havada uçayım. Öğle namazını Mekte'de kılayım. İkinci namazına buraya geleyim. Karşımdan geçenin kalbinden geçeni bileyim. Önüme bir sofraya açılınsın, türlü türlü yiyecekler... İsteddiğimden yiyeyim, istediğimden içeyim, hiçbir şey taşımaya lüzum kalmasın. Bir an burada, ondan sonra orada. Ondansonra öbür tarafta falan. Ne kadar zevkli oh, falan.”

İyi ama yani bunlar gaye değil ki. Yani bunlar kerâmet, amaç değil. Gaye değil, kerâmet yapılan işlerin yan ürünü. Kendiliğinden olursa, istenmeden, Allah tarafından verilirse verilen bir lütuf.

Kendin onu gaye edinirsen olmaz. İnsanlar beni sevsin, saysın. İnsanların bana rağbeti artsın. Çevremdeki insanlar, kalabalık çoğalsın vs. Bunlar amaç olamaz. Amaç Allah'ın rızası olur. Ve başka bir şey olursa ibadetin sevabı kaçar, sığır düşer.

Onun için *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî* söylenecek diye tembihlemiş büyükle-
rimiz. Bizim prensiplerinden bir tanesi de *Bâz geşt* prensibidir diye de prensiplerin içine koy-
muş. Yani zikir esnasında bunu, tekrar tekrar
söyle. Aman aklın başka bir yere kaymasın, ni-
yetin bulanmasın.

İhlasına hâlel gelmesin, zarar gelmesin
 demiş oluyor. O şekilde tembih etmiş gibi olu-
yor. Allahu Teâlâ hazretleri; fikrimizi, zikri-
mizi, namazımızı, niyazımızı, haccımızı, oru-
cumuzu, zekâtımızı, sadakamızı ve her işimizi
kendi rızası için yapmaya bizi muvaffak eyle-
sin.

Riyakârlıktan, gösterişten, ihlassızlıktan,
 ibadetlerin kabul olmamasına sebep olan âfet-
lerden, yanlışlıklardan, hatalardan bizi koru-
sun. Ömrümüzü mâlâyânî iş ve sözle geçirme-
yeceğiz. Verimli çalışacağız. Çalışmalarımızı
ihlas ile yapacağız.

Ümmet-i Muhammed'e çok faydalı olma-
mızı nasip eylesin. Ömrümüzü verimli geçir-
meyi, arkamızdan bizim hayır dua ile anılma-
mıza vesile olacak hayrâtı ve hasenâtı

bırakmamızı, vefat ettikten sonra da sevap kazanmaya devam etmemizi nasip eylesin.

Huzuruna yüzü ak, alını açık, sevdiği kul olarak varmamızı; cennetiyle, cemaliyle müşerref olmamızı, Habîb-i Edîb'ine komşu olmamızı, büyüklerimizle, evliyâullah ile beraber olmamızı, Firdevs-i Âlâ'yı da cümlemize Rab-bimiz nasip eylesin.

Subhane rabbina rabbil izzeti amma yesifune. Ve Selamün alel mürselin. Velhamdülil-lahi rabbil alemin.

El Fatiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

7 Rebîü'l-Evvel 1413 / 05.09.1992

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü